

Het ontging hem niet, dat zij dadelijk een blik wierp in de richting van haar bord. — Dus verwachtte zij den brief!

„Hé . . . . ben jij al hier . . . . en zoo in donker?”

„Ja, ik ben wat vroeger dan gewoonlijk . . . . Ik dacht, dat wij al met daglicht konden eten; maar . . . . ik zal toch gas moeten aansteken.”

Zij was nu bij de tafel. Om de lucifers van het buffet te krijgen moest hij zich afwenden; maar toch merkte hij nog juist, dat zij den brief greep, van het laken schoof en met voorzichtige haast wegmoffelde tusschen de plooien van haar japon.

Deze beweging ontnam Blank de laatste mogelijkheid van nog te twijfelen; hij voelde er zich bijna door gerust gesteld.

De meid kwam binnen, sloot de blinden en zette het koude vleesch op, benevens groente en aardappelen. Zoolang zij bediende, sprak geen van beiden een woord. Het was, alsof zij vreesden, dat hunne stemmen ongewoon zouden klinken.

Toen de deur dicht werd getrokken, schonk Blank Emma juist wijn in. Voorzichtig den laatsten droppel tegen het glas afstootend, vroeg hij:

„Van wien heb je een brief?”

Hij had zijn best gedaan dit zestal woorden zoo leuk mogelijk uit te spreken; maar verbeeldde zich toch, dat er in zijn toon iets onnatuurlijks was geweest.

Dit hinderde hem genoeg om te maken, dat hij niet op durfde kijken gedurende de paar seconden, waarin Emma's antwoord uitbleef. Daarna zag hij van ter zijde, dat zij, staroogend op haar bord, vleesch sneed en hoorde hij haar, als in gepeins verzonken, herhalen:

„Van . . . wien . . . ik . . . een brief heb? . . . O . . . die brief, die hier . . . op tafel lag . . . Wel . . . die is van Siria.”

In het schrift had hij zich dus niet vergist. Snel wierp hij, onder zijn borstelige wenkbrauwen uit, een schuwen blik omhoog, om te zien, of zij ook kleurde . . . . werd echter niets bijzonders gewaar.

Wat kon zij zich goed houden! Zij moest wel bitter weinig meer om hem geven.

„Zijn jelui in correspondentie?”

Als om haar antwoord uit te stellen, nipte zij even aan haar glas en lachte daarna flauwtjes.

„Me dunkt van ja, als we elkander schrijven; maar . . . . re . . . . wat ik zeggen wilde: vond je 't niet onaangenaam zoel van daag? Ik heb een haat aan zulk voorjaarsweer. Er is iets in, dat me zonder reden aan 't huilen zou kunnen maken. Gek, hè? — Dat zijn de zenuwen. Jij hebt daar zeker geen flauw begrip van. — Wil je ook zuur?”

In de haast, waarmee zij haar woorden uitstootte en in het springen van den hak op den tak hoorde Blank een poging om hem het spoor bijster te maken. Hij had 't op de lippen haar toe te duwen: bedrieg mij niet langer! Zijn verstand blies hem in, dat alleen zoo'n ruwe uitval haar kon dwingen de volle waarheid te openbaren; maar tegelijkertijd voelde hij zich voor